

|| Φρ. Τ'ν ἔκαμα γατσόπ'λου (ἐνν. τὴν κοιλιὰ μου, δηλ. ἔφαγα χορταστικά) Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.) Μόγιμις γατσόπ'λου (δηλ. στρογγυλὸς σὰν γαττάκι, ἐπάχυνες) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Τοῦ παππᾶ ἡ μαυροκάττα / ποῖκε δύο καττοπούλια
τ' ἔναν ἄσπρο, τ' ἔνα μαῦρο / ἐφά'ανε τ' ἔναν τ' ἄλλο
Πόντ. (Οἶν.)

Γιάννε, Γιάννε καὶ Γιαννίτσ',
ἔμπα κ' ἔβγα 'ς σὸ καφούλ'
κι ἄρπαξον τὸ καττοπούλ'
(καφούλι=θάμνος) Πόντ. ("Οφ. Τραπ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαττάκι 1.

γαττοπροβιά ἡ, ἀμάρτ. κατ-θοπροβιά Ρόδ. κατ-θοπροβιά Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γάττα ἢ γάττος καὶ προβιά.

Τὸ δέριμα τῆς γαλῆς. Συνών. γάττα 2, γαττουλοπροβιά, γαττουλοτόμαρο.

γαττορρώγα ἐπίθ. θηλ. ἀμάρτ. κατ-θορρώ'α Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γάττα, παρ' ὃ καὶ κάτ-θα, καὶ ρῶγα.

Ἐπὶ αἰγῶν, ἡ ἔχουσα μικρὰς τὰς θηλάς τῶν μαστῶν. Συνών. γαττοβύζα.

γάττος ὁ, κοιν. γάττους κοιν. βορ. ἰδιωμ. γάττε Τσακων. (Πραστ.) γάτσος Ἡπ. (Χουλιαρ.) Κύθν. κάττος Ἄνδρ. Πόντ. (Κρώμν. Τραπ.) Προπ. ('Αρτάκ.) κ.ά. — Λεξ. Μπριγκ. Βυζ. κάττους Θράκ. (Σηλυβρ.) Κυδων. κάτ-τος Εὐβ. ('Ανδρων. Κουρ. 'Οξύλιθ. κ.ά.) Κύπρ. κάτ-θος Σύμ. κάτσος Πελοπν. (Γέρμ. Κάμπος Λακων. Μάν.) γάττης Ἀμοργ. Κρήτ. (Μαλάκ. Χαν. κ.ά.) Νάξ. ('Απύρανθ. Δανακ. Φιλότ.) Πάρ. Χίος — Λεξ. Βλαστ. 419 γάττ'ς Σάμ. γάτ-θης Ἡράκλ. κάττης Θήρ. Θράκ. (Τσανδ. κ.ά.) Ἰων. (Κρήν. Σμύρν.) Κίμωλ. Κρήτ. (Βιάν. Χαν. κ.ά.) Κύθηρ. Κύθν. Μῆλ. Νάξ. ('Απύρανθ. Βόθρ. Κωμιακ.) Πάρ. Πάτμ. Πελοπν. (Καλάβρ.) Σέριφ. Σύρ. Χίος ('Εγρηγόρ. κ.ά.) — Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. κάττ'ς Ἄνδρ. (Κόρθ.) Μύκ. Πάρ. (Λεῦκ.) Τῆν. (Τριαντ.) κάτσης Μῆλ. κάτ-θης Ἀστυπ. Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. Κῶς Λέρ. Μεγίστ. Νίσυρ. Ρόδ. Σίφν. Σύμ. Τῆλ.

Τὸ Βυζαντ. γάττος καὶ κάττος, ὃ ἐκ τοῦ μεταγν. Λατιν. *cattus* καὶ *gattus*. Οἱ τύπ. γάττης καὶ κάττης ἐπίσης Βυζαντ. Οἱ τύπ. κάτσος καὶ γάτσος ἐξ ἐπιδράσεως τοῦ ὑποκορ. κατσί - γατσί, δι' ὃ ἰδ. γαττί.

1) Αἰλουρος ὁ κατοικίδιος, τὸ ἀρσενικὸν τῆς οἰκοδιαίτου γαλῆς, δι' ἣν ἰδ. γάττα 1 κοιν. καὶ Πόντ. (Κρώμν. Τραπ.) Τσακων. : Εἶναι παστρικός γάττος. Δὲν ἀκοῦς τὸ γάττο πὸν νιαουρίζει; κοιν. Καλουθριμμένους εἶρι οὐ γάττους σας. Δὲ σ'μαζεῦντι λίγου τοῦ γάττου σας; κοιν. βορ. ἰδιωμ. Μοῦ 'φαγε ὁ κάτ-τος τὰ ψάρια Εὐβ. (Κουρ. κ.ά.) Εἶντα λοῆς κάτ-τος εἶναι τοῦτος; Κύπρ. Ἐπετάχτη ἕνας κάτσος κ' ἐβούτηξε τὸ πουλλὶ Πελοπν. (Μάν.) Ὁ κάττης σας μοῦ 'φαγε τὸ κριάσι Ἰων. (Σμύρν.) Ὁ κάττης ἤφαε τὸ bodικό Κρήτ. (Βιάν. κ.ά.) Εἶδα ἕνα γάττη ξεκοιλιασμένο Νάξ. ('Απύρανθ.) Ἡφαιεν ὁ κάτ-θης τὰ ψάρια Κῶς Τώρα θὰ ντζήσω 'γὼ μὲ τὸν γάτ-θη Ἀστυπ. || Φρ. Οὔτε γάττος, οὔτε ζημιὰ (ἐπὶ ἐσκεμμένης ἐξαφανίσεως ἀποδείξεων ἐνοχῆς) κοιν. Ὁ γάττος βλέπει, ὁ σκύλλος ἀκούει (ἡ γαλῆ ἔχει ὄρασιν ὀξυτάτην, ὃ δὲ κύων ἀκοῇ) πολλαχ. Περπατεῖ σὰν δὲ γάττη (ἐπὶ τῶν βαδίζόντων ἐλαφρῶς) Κρήτ. (Μαλάκ. κ.ά.) Κάθιτι σὰ βριμένους γάττους (ἐπὶ τοῦ αὐστηρῶς ἐπιτιμηθέντος διὰ παράπτωμά τι καὶ σιωπῶντος) Ἡπ. (Χουλιαρ. κ.ά.) Ἐφυγε σὰ ζεματισμένους γάττης (συνών. τῇ προηγ.) Πάρ. Ἐπιασεν δὲν γάτ-θημ-βοῦ

τ' ἀνύχια (ἐπὶ ἀποτυχόντος εἰς ἐπιχείρησιν οἰκονομικῆς φύσεως) Ρόδ. Νὰ κάμης κάττη μούτσουνα καὶ ποδικοῦ μουστάκια (ἀρά) Θήρ. || Παροιμ. Λεῖπει ὁ γάττος, χορεύουν τὰ ποντίκια (ἐπὶ τῶν παραμελούντων τὸ καθήκον ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ προϊσταμένου) κοιν. Λεῖπ' οὐ γάττους χορεύ' μι τὰ ποντίκια (συνών. τῇ προηγ.) Στερελλ. (Φθιώτ. κ.ά.) Παλιὸς γάττος, τρυφερὰ ποντίκια (ἐπὶ ἡλικιωμένων, οἵτινες ἀρέσκονται εἰς ἀναρμόστους ἔρωτας μετὰ κορασίδων) σύνθηθ. Μὲ γέρο γάττο κάθεσαι, ποντίκια μὴ φοβᾶσαι (ἐπὶ τῆς ἀξίας τῆς μακρᾶς ἐμπειρίας) Χίος Μὲ γέρο κάτ-θη κἀίξε, ποντίκια μὴ φ-φο'ᾶσαι (συνών. τῇ προηγ.) Κάρπ. Ὁ κάτ-θης γιὰ τὸ ψάρι ἐπούλησε τ-τ' ἀμπέλι τ-του (ἐπὶ κοιλιοδούλων) αὐτόθ. Ἄλλο δὲ σκάει ὁ διάβολος, παρ' ὅδας γράφῃ ὁ γάττος (εἰρωνικὴ παρατήρησις ἐπὶ παραλόγων ἀξιώσεων) Κεφαλλ. Κάττης πὸν κοιμάται, ποντικὸ δὲν πιάνει (ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ὀκνηρίας) Χίος ('Εγρηγόρ.) Ὡς καὶ νὰ ρίξης τὸ γάττη, μὲ τὰ πόδια βρίσταιται (ἐπὶ τῶν ἐπιτηδείων νὰ προσαρμόζονται εἰς πᾶσαν κατάστασιν) ΔΚρήτ. Ὅπου λυπᾶται τοῦ κάτ-θη τὸ ψωμί, τρῶν οἱ πονδιδιοὶ τὰ ροῦχα του (ἐπὶ παραλόγου καὶ ἐπιζημίου φειδοῦς) Κάλυμν. Ἐχτυποῦσαν δὲν γάτ-θη μ-μὲ τ' ἀζύγγι κ' ἐψηλοκαμάρων-νε (ἐπὶ τῶν δυστροπούντων ἔναντι δελεαστικῶν προτάσεων) Ρόδ. Ὁ κάτ-τος τζ' ἂν ἐγέ-ρασεν, τὰ νύθια πού 'θεν, ἔδει (ἐπὶ τοῦ ἀμεταβλήτου τῶν κακῶν ἔξεων) Κύπρ. Πβ. καὶ γάττα 1 || Ἄσμ.

Μπῆκε ὁ γάττος 'ς τὸ τιμόνι / μὲ τοῦ' ποδικοὺς μαλώνει
Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐνας κάττης τὸ μαθαίνει / μαῦρα δύνεται καὶ πηαίνει

Πιάστε, bodικοί, χορὸ / κ' ἐγὼ 'ς τὴ μέση νὰ θωρῶ
Κρήτ. (Βιάν. κ.ά.)

Ἀπόψε κάττης θὰ γενῶ καὶ τὰ τοιχὰ θὰ πιάσω,
κι ὅπου μοῦ 'ποῦνε ψίτι-ψίτ! ἐκεῖ θὰ πᾶ' νὰ κάτσω
αὐτόθ.

Μωρὴ στραβοπινακωτὴ, μωρὴ στραβολεκάτη,
ὅπου βρωμοῦ δὰ χνῶτα σου σὰ δὰ σκατὰ τοῦ κάττη
Νάξ. ('Απύρανθ.)

Βρέθει, σιονίζει / τὰ μάρμαρα ποτίζει
τζ' ὁ κάτ-τος μα'ειρεύκει / τζ' ὁ ποντικὸς χορεύκει
(παιδικὸν) Κύπρ.

Ἐκλίστα κά' -ιν νὰ φνσῶ κ' ἐχπάραξε μ' ὁ κάττον
'κι ξέρω κάττος ἔτονε, 'κι ξέρω καττολέος

(ἐκλίστα κά' = ἐκλινα κάτω, ἔσκυψα) Πόντ. (Κρώμν.)

2) Εἶδος τῶν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς θαλάσσας ἀπαντάντων εὐ-μεγέθων ἰχθύων τῆς οἰκογενείας τῶν σκυλλίων (*scyllium*), γνωστῶν ὑπὸ τὸ γενικὸν ὄνομα «σκυλλόψαρα», πιθανῶς σκύλλιον ὁ αἰλουρίδης (*scyllium cattulus*) ἢ σκύλλιον τὸ ἀστερωτὸν (*scyllium stellare*), τοῦ γένους τῶν σκυλλιορ-ρινιδῶν (*scylliorrhinidae*), τῆς τάξεως τῶν πλαγιοστόμων (*squalini*) πολλαχ. Συνών. γαττόψαρο 1. 3) Εἶδος καρ-κινίου τῆς θαλάσσης Τῆλ. Συνών. γάττα 3. 4) Τὸ φυτὸν ἀψίνθιον ἢ ἀρτεμισία (*artemisia absinthium*), τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (*compositae*) Μακεδ. (Πάγγ.). Συνών. ἀγριαψιθεῖα 1, ἀψιθεῖα 1. β) Εἶδος ἀκανθώδους φυτοῦ, πιθανῶς γαλακτίτης ὁ γναφαλῶδης (*galactites tomentosus*), τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (*compositae*), οὔτινος οἱ τρυφεροὶ βλαστοὶ τρώγονται ἀποφλοιούμενοι Λῆμν. Συνών. ἀσπράγκαθο 2. γ) Ἐν τῇ φρ. τοῦ κάτ-θη τὸ πό'ι, τὸ φυ-τὸν κρίταμον τὸ παράλιον (*crithmum maritimum*), τῆς τά-ξεως τῶν σκιαδανθῶν (*umbelliferae*) Ρόδ. (Σορον.) Συνών. κρίταμο. 5) Μετων., ἀνὴρ πονηρὸς καὶ ἄρπαξ Μακεδ. (Βο-γατσ.) Σύμ. Συνών. γάττα 7, γάττουλος 2. 6) Σπυρίς πλεκτὴ ἐκ ψιάθου ἢ καλάμου (εἰς τὴν συνθηματικὴν γλῶσσαν

